

vời tên bồi quen thuộc vừa xô cửa. Vừa bước vào, hắn vừa ra hiệu cho chàng. Chàng vỗ vai hắn :

— Đừng sợ nữa. Máy ghi âm đã hỏng rồi.

Hắn lùi lại một bước :

— Tại sao ông biết ?

Văn Bình nói giọng thân mật :

— Đùa dai làm gì, anh bạn ! Thú thật quách đi cho rồi. Trong lúc chúng tôi trò chuyện, anh đứng ngoài canh phòng phải không ?

Hắn thở dài (tiếng thở dài còn ảo não hơn là tiếng thở dài của ông chồng già bị cô vợ trẻ cấm sừng với chú tài xế trong nhà) :

— Thưa phải.

— Đây, anh em cả mà.. Khorút và Vêlana có cùng ở trong khách sạn này không ?

— Khorút và Vêlana là ai ?

— Khorút là thằng cha gày ốm, xanh xao vừa từ phòng tôi đi ra xong.

— À, em tưởng ai. Em không biết tên ông ta là gì. Em chỉ có bồn phàn đứng gác ở cầu thang.

— Anh hoạt động cho KGB lâu chưa ?

— Lâu rồi. Từ ngày Liên xô và cộng hòa Anbani chưa đoạn giao.

— Anh có biết tôi là ai không ?

— Không. Nhưng em đoán chắc ông cũng là nhân vật cao cấp. Ông yên tâm, sau khi biết rõ về ông, em sẽ cố gắng hơn nữa để giúp ông lên phòng

Chu.Ling đêm nay.

—Ồ, từ giờ đến đêm còn nhiều thời giờ quá, tôi chịu đựng không nổi.

— Ông muốn giải quyết... ?

— Phải.

— Ban ngày bất tiện.

— Vì bất tiện nên phải nhờ cậy đến anh. Và lại, chẳng có gì là khó khăn cả. Anh cứ gọi người đẹp tới và như hồi nãy anh lại túc trực bên ngoài chờ tôi.

— Vâng, em xin tuân theo lệnh ông. Nhưng có điều này hơi phiền phức cho em...

— Vấn đề tiền chứ gì ?

— Thưa ông, vâng. Tưởng ông là du khách Mỹ thật thụ em mới dám nhận tiền.

— 50 đô-la có là bao mà anh phải bán khoả. Anh cứ giữ lấy, tôi không báo cáo với cấp trên đâu. Nếu anh dễ thương, tôi còn cho thêm nữa.

— Ông muốn em gọi ai ?

— Có bé giữ tổng đài điện thoại.

— Khô quá. Nàng đã hẹn trước với một trưởng phái đoàn thương mại từ Ba Lan tới.

— Bao giờ ?

— Trong vòng 10 phút nữa. Hiện ông trưởng phái đoàn đang chờ trong phòng.

— Anh phải đưa nàng tới đây. Nàng có quen anh chàng Ba Lan kia không ?

— Có. Tháng nào ông ta cũng đến hai lần. Và lần nào cũng cho gọi nàng. Phần ông đợi đến tối.

— Không được. Nàng phải gặp tôi ngay.

— Thưa... ông.

Văn Bình khoèo nhẹ một cái. Tên bồi ma cô ngã nhào, đầu cụng vào tường, lẩn lộn ngộp bô dầy, miệng mèo sếch :

— Ông để em lo liệu, đánh em làm gì, tội nghiệp !

Văn Bình bẹo má tên bồi, rồi dần từng tiếng :

— Nhanh lên. Tôi già hạn cho anh đúng 5 phút.

Sau 5 phút nếu cô bé điện thoại chưa đến, anh sẽ ăn đòn đau gấp chục lần. Tuy nhiên, có tội thì phạt, có công thì thưởng...

Chàng ngưng lại, mỉm cười, nhét tờ 50 đô-la vào túi tên bồi ma-cô.

— 50 đô-la nữa, vị chỉ 100.

Đang khóc, tên bồi toét miệng cười.

Văn Bình trèo lên giường. Giường của khách sạn Djati không lấy gì làm êm. Lại còn đau lưng nữa là khác. Nhưng từ giờ đến tối, chàng phải tìm cách giết thời giờ, cho dầu mất thêm vài ba ngàn kalori và mất thêm tiền làm quái.

Trong tự điển mới của thanh niên Việt, có một thành ngữ thích thú : trả thù dân tộc. Rất nhiều người xuất ngoại nhưng đều già quạ, đầu gối đã chùng, tim phổi đã xẹp, hoặc trẻ quá chưa

hội đủ kinh nghiệm chiến trận quốc tế, nên vấn đề « trả thù dân tộc » chỉ thoáng qua ngấn ngủ và mong manh như tơ sương buổi sáng. Cũng may mà trong đội binh xuất ngoại đã có điệp viên Văn Bình. Không những chàng trả thù được, chàng còn làm cho năm châu phải giật mình kinh sợ.

Từ ngữ « trả thù dân tộc » hiện ra trong óc Văn Bình. Chàng rút Salem ra hút và tủm tủm cười một mình.

.....

Đều nhiều lúc Văn Bình chỉ muốn thời gian đứng lại cho vãn cứ lặng lẽ trôi qua. Vì vậy chẳng mấy chốc trời đã xế chiều, chàng phải sửa soạn xuống dưới đường để ra công viên.

Chàng từ biệt cô gái phụ trách điện thoại một cách tiếc nuối. Nếu không bận việc, chàng sẽ ở lì trong phòng cho đến đêm, hoặc có thể đến trưa hôm sau. Người đẹp Anbani không đến nổi bất bất như chàng tưởng...

Quang cảnh khách sạn nghèo nàn, quang cảnh bên ngoài còn nghèo nàn hơn nhiều. Hồi mới đến, Văn Bình chỉ nhìn phớt qua nên chưa nhận thấy. Nhân viên lễ quán lớn nhất và sang nhất của cộng hòa xã hội Anbani lại chỉ gồm toàn đực rựa đứng tuổi và một số đại diện giống cái nhọt nhẹo gày nhom như que tăm hoặc phi nộn như chum nước.

Có lẽ đã được chỉ thị của Sigurimi nên nhân viên giám đốc đối xử với chàng rất cung kính. Tên bồi ma có xun xoe đưa chàng xuống hết cầu thang. Gã theo có cái tên dễ đọc và dễ nhớ là Baki đang ngồi đọc báo vội đứng dậy. Hắn cho chàng biết là suốt ngày đêm túc trực dưới nhà. Và hắn đã giữ đúng lời hứa.

Hắn nhanh nhẩu :

— Chào ông, ông vừa ngủ dậy? Tôi lên phòng, định mời ông dạo xe một vòng trong thành phố nhưng bởi nói là ông còn mệt nên không dám đánh thức. Ông đã khỏe hẳn chưa?

Văn Bình chưa kịp đáp thì hắn đã thao thao bất tuyệt tiếp theo :

— Máy bay từ Mạc tư khoa đến đây hơi xa đường, thời tiết lại xấu nên hành khách thường bị mệt. Nhưng ông nghỉ ngơi một lát là hồi phục. Ông như thế là khỏe đấy. Lần tôi về tôi bị mưa mặt xanh mặt vàng, năm cả tuần mới hoàn hồn... Phải đoàn địa chất gia Trung quốc còn nằm mộp trên lầu, đã có ai xuống đâu...

Văn Bình bước ra cửa khách sạn. Không hiểu sao chàng lại có cảm giác là không khí bên ngoài dễ chịu hơn là không khí bên trong khách sạn. Chàng chỉ đáp lại lời nói của Baki bằng cái nhún vai.

Nặng chiều đã xế.

Trước khách sạn là một bãi rộng hình tròn,

gần như là quảng trường Đồ thu nhỏ. Giữa bãi đứng sừng sững bức tượng bằng đồng đen của nhà độc tài Enver Hoxha. Bức tượng to gấp ba, gấp bốn người thường nên cặp mắt của Hoxha tròn xoe như quả cam Sơn.kít. Nhà độc tài nhìn trừng trừng vào mặt Văn Bình, như hăm dọa :

— Liệu hồn... từ trước đến nay chưa điệp viên tây phương nào thoát chết ở Anbani... Muốn sống thì đừng làm gì cả. Còn muốn chết thì cứ đâm đầu vào...

Tự dưng Văn Bình cảm thấy rờn rợn. Rờn rợn không phải vì chàng sợ chết. Mà vì một cái gì khó hiểu, không rõ từ đâu đến. Chàng nhún vai lần nữa rồi bước xuống tam cấp.

Chung quanh chàng chỉ thấy cờ là cờ. Cờ nhỏ treo trước khách sạn, trên thân cây, ở lưng chừng cột điện. Cờ hạng trung phất phờ, phía sau bức tượng hùng dũng của ông vua cộng sản Hoxha. Cờ lớn bằng hai cái chiếu kêu soàn soạt trên kỳ đài cao ngất ngưỡng như muốn gậy sự với Trời. Là nước cộng sản nên cờ màu đỏ tươi, cũng có sao vàng nhưng là sao viền vàng trên nền đỏ ở phía trên, còn ở chính giữa lá cờ thì có một con ó màu đen hai đầu. Hoxha chắc phải là người khó tính nên mới đặt ra cái cờ đa đoan như vậy.

Văn Bình đi qua bức tượng đồng đen rồi tiến vào công viên. Đối với người dân sau bức màn

sắt, ghế đá và bóng mát công viên có nhiều ý nghĩa đặc biệt. Vì đó là nơi có nhiều khí trời trong sạch nhất để họ hút thở và nghỉ ngơi. Bởi vậy Văn Bình chỉ gặp toàn đàn ông nghiêm nghị, đàn bà nghiêm nghị, thậm chí trẻ con cũng nghiêm nghị. Đường như họ sợ màu tố buồng xướng quá nhanh, họ phải về nhà nên họ hoảng hốt hút thở khí trời.

Văn Bình là đệ tử trung thành của chủ nghĩa «công viên», nghĩa là chủ nghĩa của nhiều trai thanh gái lịch Âu châu, mượn công viên làm nơi hò hẹn. Cuộc hò hẹn có thể diễn ra nhiều cách, chày tịnh hoặc mặn mà, tùy theo phong tục và luật lệ từng xứ. Mỗi khi đứng chân trong công viên, nhất là đứng chân ban đêm, Văn Bình đều nghĩ đến thú vui mặn mà, với cô gái có thân hình bốc lửa một bên, một gói kẹo cao-su thơm tho, một bao thuốc Sa-lem ngào ngạt, và nếu cần, vài ba tờ báo giấy láng, hoặc khi trời mưa, một cái áo toại lớn.

Chàng râu rầu nét mặt vì công viên trước đại khách sạn Dajiti chỉ là một đồng cây lá và ghế dài vô tri giác, đàn chùng trong đó cũng vô tri giác không kém.

Chàng nhìn đồng hồ tay.

Đúng 6 giờ.

Từ đấng xa Khor rút từ từ đi tới. Nhưng còn Chu-Ling? Văn Bình chưa nhìn thấy nàng. Mấy phút sau chàng mới nhận ra nàng ngồi khuất sau một thân

cây cỏ thụ xum xuê. Mặt nàng cúi xuống, có lẽ đang đọc báo. Những đám mây vàng đỏ dần dần rủ nhau lặn hết ở chân trời, và một màn sấm tuần tự kéo lên, che gần kín không phận thành phố.

Chàng thăm phục KGB vì họ đã biết trước Chu-Ling sẽ có mặt tại công viên sau 6 giờ. Tuy nhiên, chàng sẽ phải làm gì để chiếm đoạt cảm tình sâu xa của Chu-Ling? Khorút dặn chàng đợi, chàng đành ngồi yên trên ghế đá, nhả nha đốt thuốc Salem và thở khói một mình để giết thời giờ.

Sự việc do Khorút bố trí đã xảy ra nhanh như chớp nhoáng.

Chu-Ling đang ngồi một mình thì hai gã đàn ông mặc sơ mi và quần tây đồng màu không biết từ đâu hiện ra. Khi ấy trời đã bắt đầu nhá nheo, đứng trong lữ quán không thể nhìn thấy bên trong công viên. Văn Bình vẫn quan sát được rõ ràng, phần vì chàng ở gần, phần khác vì cặp mắt chàng đã quen vận dụng trong bóng tối.

Chàng thấy cả hai gã đàn ông lạ xô tới người Chu-Ling. Nàng há miệng toan kêu song một tên đã chặn ngang họng nàng. Văn Bình vụt hiểu. Khorút tạo ra một cảnh hiệp đả tảo bạo để chàng có thể biến thành chàng hiệp sĩ hào hoa nhảy vào tiếp cứu giai nhân có thể.

Chu-Ling bị vật ngã trên ghế đá. Chàng thấy rõ một tên đè nàng xuống, còn tên thứ hai cuống

quét cởi nút áo của nàng. Tuy đóng kịch, chúng đã đóng kịch như thật. Chu-Ling giãy dụa trong vòng tay khỏe mạnh của hai gã nhân viên KGB. Nếu biết sự thật nàng cứ nằm yên, chúng nó có ba đầu sáu tay cũng không dám mó vào làn da trắng nõn của nàng. Vì nàng định ninh bị cưỡng hiếp nên cố vận dụng hết sức lực để bảo vệ tấm thân ngàn vàng quý báu.

Trời đã tối hẳn.

Văn Bình chạy vội lại phía ghế đá. Cả hai nhân viên KGB đang quay lưng lại. Dầu chúng nhìn thấy chàng chúng cũng chỉ dám kháng cự lấy lệ. Chàng giơ bàn tay lên, quét ngang một cái. Chàng ra đòn rất nhẹ, tưởng như phải bụi trên áo người đẹp cũng chỉ nhẹ đến thế là cùng, vậy mà cả hai tên đều lăn xuống như sung rụng.

Được giải thoát Chu-Ling rú lên một tiếng nhỏ:

— Trời ơi !

Nàng vừa nhận ra chàng. Tia mắt nàng bao hàm một sự biết ơn và thương yêu vô tận. Qua màn tối, nàng đã thấy rõ chàng, và chàng cũng thấy rõ đôi mắt to rộng ưu ớt của nàng.

Trong khi ấy, cả hai nhân viên KGB đã đứng dậy. Cả hai đều thủ lưỡi dao sáng quắc trong tay. Giá chúng tấn công thật sự thì khỏe khoắn cho chàng biết bao! Đẳng này chúng lại dám dứ một cách rụt rè, dường như sợ nặng tay sẽ gây thương

tích cho chàng, Vút một tiếng, cả hai lao vào người Văn Bình. Chàng né sang bên, đập sống bàn tay xuống, cả hai đều rớt dao và như trước đó một phút chúng đều do ván trên nền đất công viên. Văn Bình dựng từng tên dậy, tát trái cho một cái rồi nghiêm giọng :

— Cút đi cho khuất mắt. Lần này tao tha cho, lần sau thì ăn đòn tan xương nát thịt và rù tù.

Cả hai liu liu đi lùi. Đến khi ra khỏi tầm mắt của Chu-Ling, chúng cầm đầu cầm cổ chạy miết. Văn Bình cầm tay Chu-Ling, giọng lo lắng :

— Có có bị hề gì không ?

Nàng lắc đầu, nước mắt rưng rưng :

— Cám ơn ông. Chúng mới... bắt đầu thì ông ra tay kịp. May có ông, nếu không...

Bàn tay nhỏ nhắn của nàng vẫn nắm ngoan ngoãn trong bàn tay của Văn Bình. Nàng đứng gần chàng, hơi thở của nàng toát ra một mùi thơm kỳ diệu. Chàng cảm thấy tâm thần và thể xác xao xuyến. Có lẽ nàng còn xao xuyến mạnh mẽ hơn nhiều vì bàn tay nàng. Gân tay nàng đột nhiên run rẩy, run rẩy không phải vì sợ. Vì nếu nàng sợ nhiệt độ của thân thể này đã giảm xuống. Nhưng tay nàng lại nóng hừng lên, như thể có lửa từ dưới da thịt bốc ra.

Lửa này là lửa tình. Văn Bình không thể chần chừ thêm giây phút nào nữa. Nếu muốn tấn công

nàng, chàng phải tấn công vũ bão ngay trong giây phút này. Chàng bèn kéo nàng lại gần. Nàng áp mặt vào ngực chàng, đôi vai rung rung.

Chính phục phái yếu cũng như cầm quân đánh giặc, khó nhất là giai đoạn chuẩn bị. Sau khi đã nắm vững yếu điểm của đối phương, và sửa soạn xong phương tiện tấn công thì chẳng còn gì đáng kể nữa. Thái độ của Chu-Ling chứng tỏ Văn Bình đã thắng.

Chàng bèn kéo nàng lại gần thêm nữa.

Và đặt một cái hôn xẹt điện trên đôi môi mọng ướt của nàng. Đềm đầu tiên của điệp viên Z-28 tại Tirana đã mở màn bằng nhạc điệu ái tình. Chu-Ling đeo cứng lấy cổ chàng.

Trong khi ấy Khơ rút chống nạnh đứng nhìn. Đứng cạnh hắn là Vêlana, nữ nhân viên KGB. Vêlana đang chăm chú chia ống ảnh máy quay phim về phía Văn Bình. Cuộc tỏ tình nồng cháy đã được ghi vào phim nhựa hồng ngoại tuyền.

VII

Trái bom nguyên tử

CHU-LING dính vào người Văn Bình rất lâu, tưởng như không chịu rời ra nữa, Nụ hôn giáo đầu đã làm từ chi nàng mê mẩn. Văn Bình ghi chặt lấy eo của nàng, bắt nàng phải ngửa mặt ra, và kiêng chân lên, cái áo Tàu bị tuột khuy cổ tạo cơ hội cho chàng nhẹ nhàng luồn bàn tay vào. Nàng rung mình thật mạnh rồi đột ngột buông chàng ra, miệng rên lên một tiếng :

— Anh ơi !

Văn Bình diu nàng xuống ghế. Nàng ngoan ngoãn vâng lệnh chàng. Nàng ngồi yên trong sự chờ đợi. Song Văn Bình chỉ hôn nàng lần nữa rồi thôi. Chàng không muốn tiến xa hơn vì chàng biết Khơ rút và họn KBG đang quan sát từng li từng tí. Và lại Chu-Ling là bông hoa quý, chàng không thể dày vò ở nơi công cộng dưới sương chiều lạnh lạnh